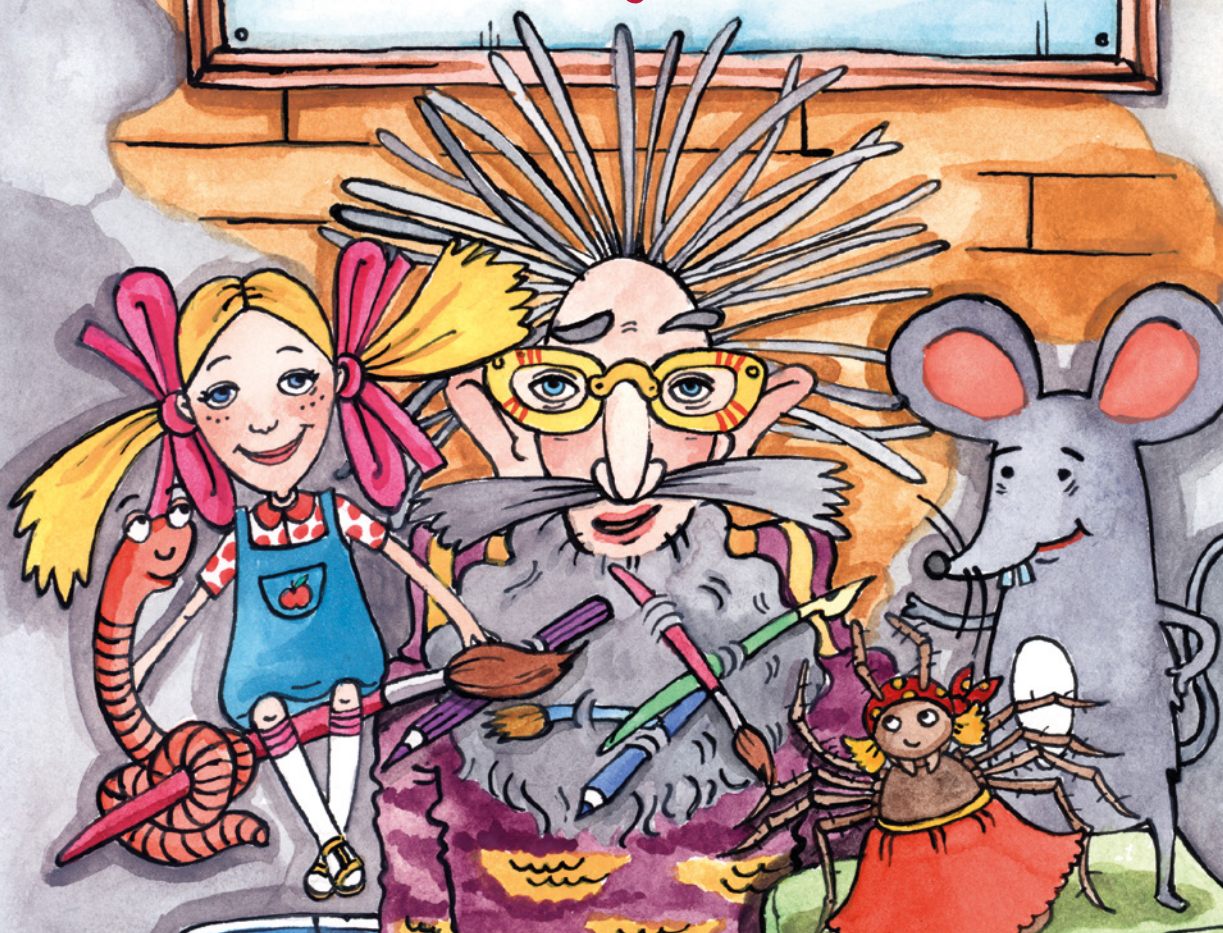

čte | ní |
pro |
prv | ňáč |
ky

GRADA®

Lenka Rožnovská
ilustrovala Miroslava Kolářová Šulcová

Kouzelný mlýnek

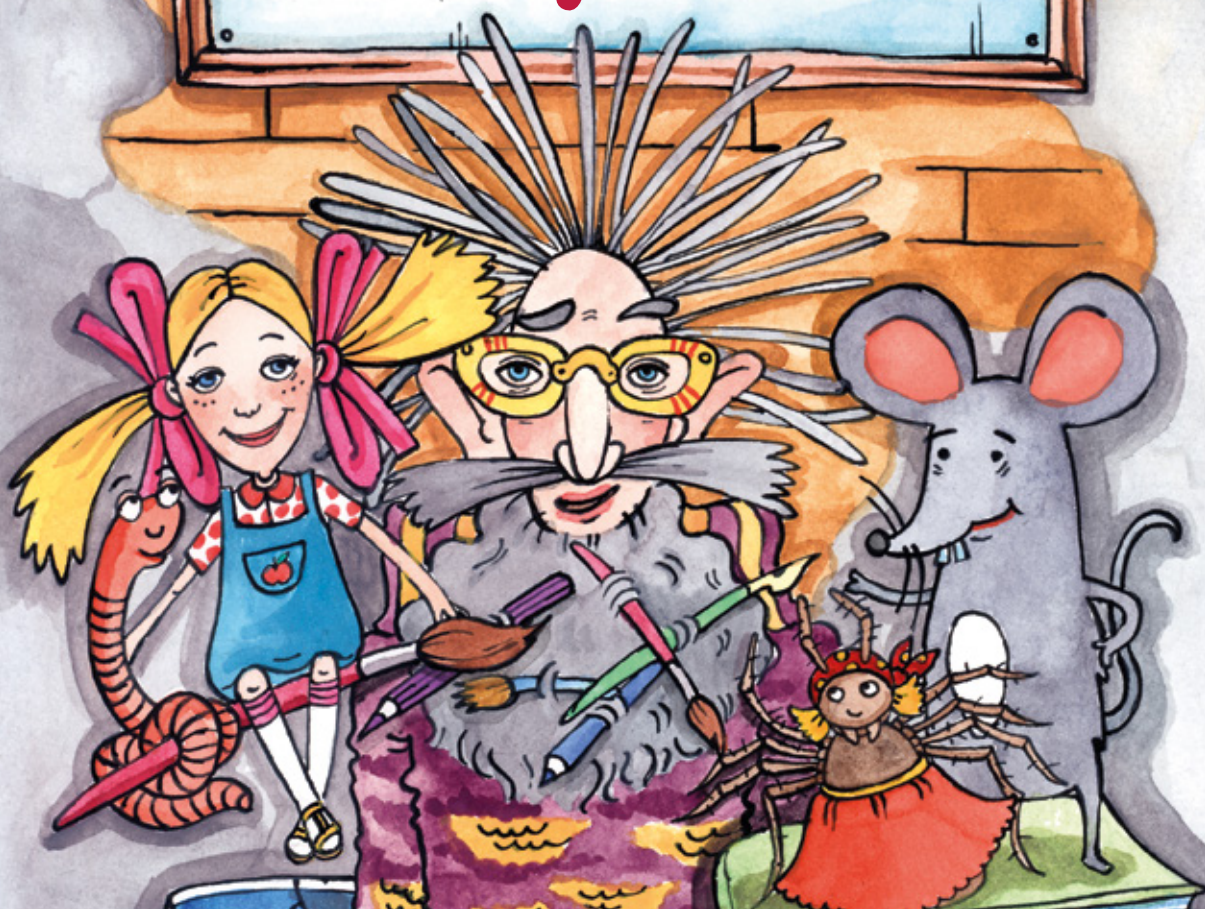

čte ní
pro
prv ňáč
ky

Lenka Rožnovská
ilustrovala Miroslava Kolářová Šulcová

Kouzelný mlýnek

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Lenka Rožnovská

KOUZELNÝ MLÝNEK

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5737. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrovala Miroslava Kolářová Šulcová (www.kolarovasulcova.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Illustration © Miroslava Kolářová Šulcová

ISBN 978-80-247-5241-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9622-2 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9623-9 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Zed'	9
Překvapení za zdí	13
Dopis	17
Kouzelník Zuleto	21
Myš a Lenka	25
Myš se nemele	29
Zuletovi přeskočilo	33
Dárek nedárek	37
Janek je janek	41
Kdo si dělá ze školníka dobrý den?	45
Jeden o koze, druhý o voze	49
Tady někdo krade	53
Návštěva	57
Školník je vyveden z míry	61
Zloděj je dopaden	65
Nejlepší kouzelný vynález	69

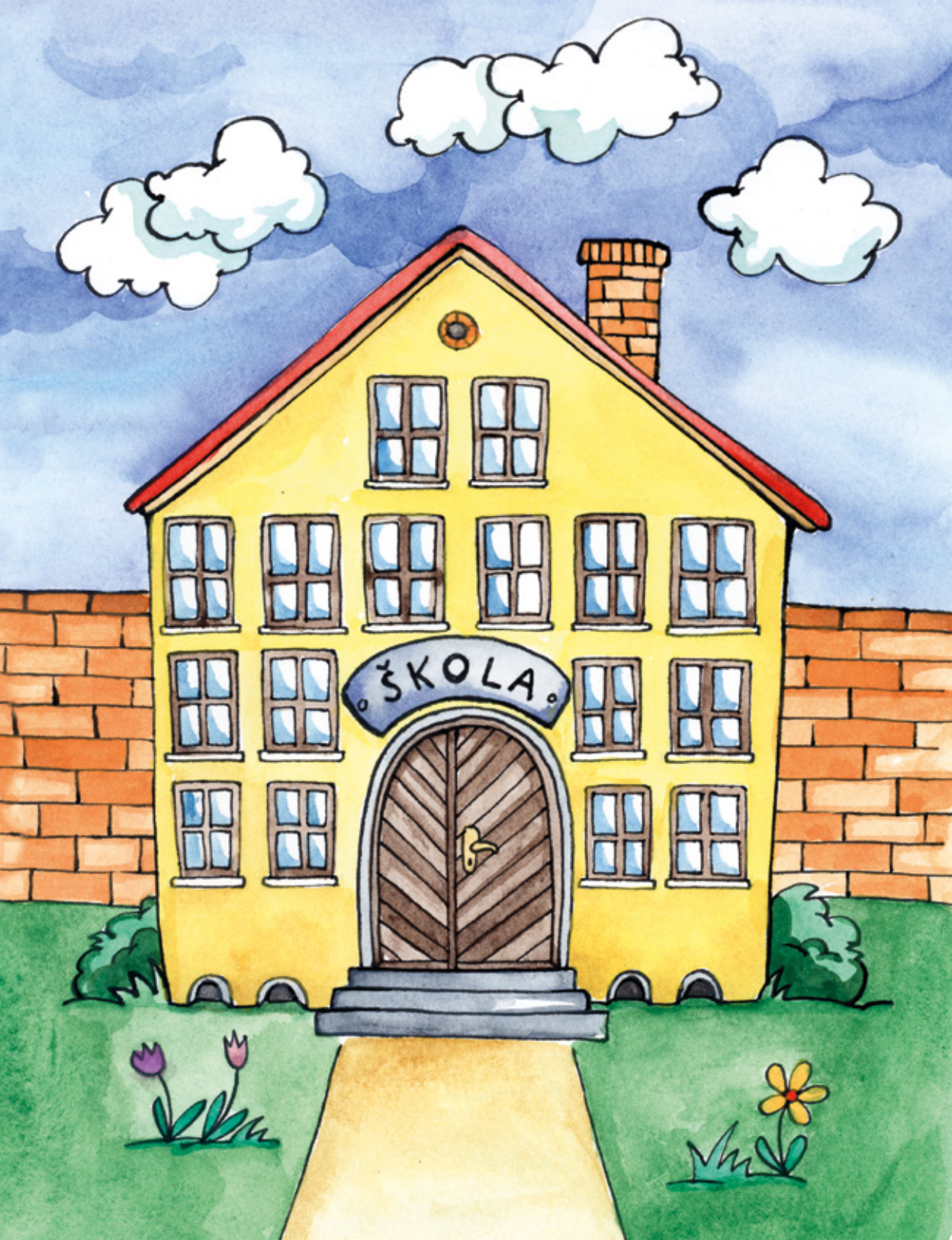

Předmluva

*Melu to a melu toto,
semelu tě, stará boto.
Budou z tebe natotata
do pohádky velká vrata
a z vrat zase velká zed'.
Co je za zdí? Hádej! Ted'!*

Holenkové
a holenky,
vy neznáte
odpověď?
Ó, tak to vám
nezbývá nic
jiného než si
přečíst tuto
knížku.

Zed'

Jak vypadá škola, každý ví. Škola má jednu střechu a jeden komín, velké dveře a mnoho oken. Některé školy mívají školní dvorek, na který si chodí děti o přestávkách hrát. Škola z našeho povídání má dvorek obehnaný zděnou zdí.

Co se dá říct o zdi? Jen pár slov. Třeba že si na ni děti mohou křídou kreslit všelijaké obrázky, že o ni mohou házet balonem, a kdo je zdatný v tělocviku, klidně na zed' může vylézt.

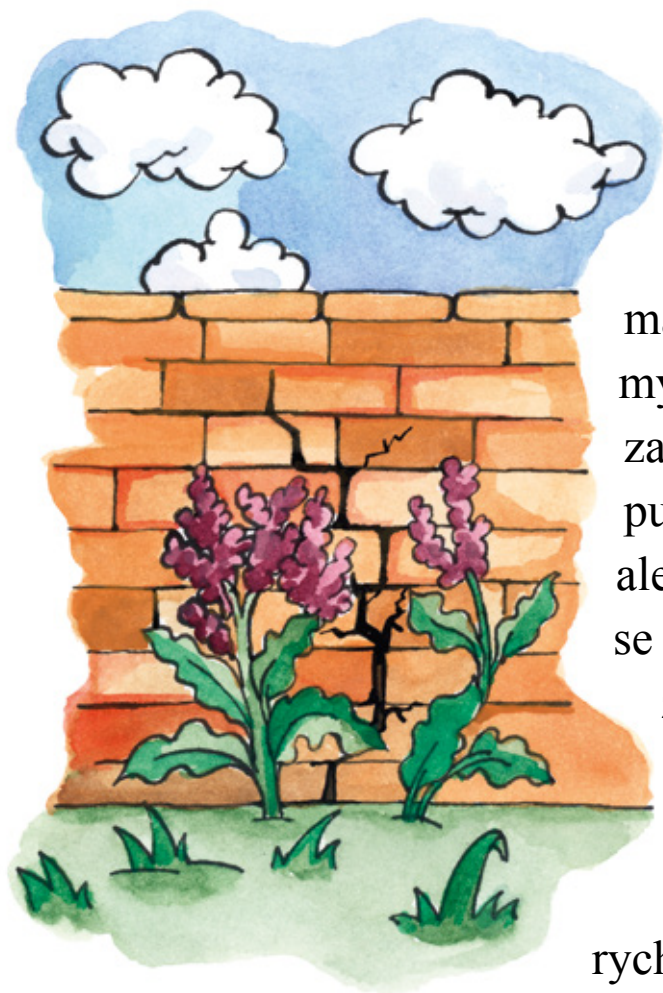
Což o to, kreslení by dětem šlo, házení rovněž, ale o nějakém lezení či přelézání nemůže být ani řeči. Proč? Protože to nejde.

Proč se pošklebujete? Vy mi nevěříte? Chcete se o to pokusit? Tak alou, je vám přáno, vyzkoušejte si to. Tamhle dejte ruku, tadyhle nohu, přitáhněte se, chce to švih a sílu.

No co je? Kde to vážne? Že se vám lezení nedaří? Že je zeď hladká jako zrcadlo? Že po ní kloužete jako kapka vody po listu jitrocele? Tak vidíte, taky jste pohořeli. Ale netrapte se tím. Co je zeď zdí, ještě ji nikdo nezdolal. A že to nikdy nikdo nedokázal, neví se, co za zdí je. Může tam být cokoliv. Například cesta, park, obchodní dům, panelák anebo další škola.

Jéje. Hledím, koukám a vidím vám na nose, že byste vážně rádi věděli, co se za zděnou hradbou schovává. No, nečekejte, že vám to řeknu. Neřeknu. Já to nevím. Já na zeď také nevylezu.

Ale počkejte, mám nápad. Co kdybyste se pod zdí podhrabali? Co říkáte? Že ne? Ani za zlatou jedničku se třemi hvězdičkami, neboť byste se ušpinili a umazali od hlíny? A tak to pardon, v tom případě nemohu sloužit. Další radu pro vás nemám...

U všech vypálených cihel, i slepýš má lepší oči než my. Vždyť tamhle za š'ovíkem je malá puklina. Máme to ale štěstí, přece jen se dozvíme, co se za zdí skrývá.

Kluci, holky, pojd'te, pojd'te honem, pojd'te rychle, ale potichu, potichoučku. Au.

Netlačte se. Tak to ne, je nás na to koukání nějak moc. Víte co, já nahlédnu, a co uvidím, o tom vám budu povídat.

Jé. Jéje. Jé...

Překvapení za zdí

To je překvapení. Za zdí není cesta, park, obchodník, panelák ani škola, za zdí je místnost! Ale jaká! Vůbec nevypadá jako dětský pokoj či třída, spíš je to skladiště starého haraburdí.

Na velikém stole se válejí různé papíry, nákresy, staré a potrhané knihy. Na věži z knih trůní dřevý hrnec a z něho čouhá rozšmajdaná kecka bez tkaničky. Místo tkaničky dírkami prolézá růžovoučká žížala.

Vedle knižního komínu stojí jako vojáci na stráž dva hrníčky. Jeden je bez ucha, zato má nos. Dlouhý, špičatý frňák. Druhý hrnek je bez nosu. Ale ty jeho uši, ty jsou! Inu, oslí uši i hrnku sluší. Z hrníčku s nosem trčí kostkovaný kapesník se čtyřmi uzly, z hrníčku s oslíma ušima roste pcháč oset.

Mezi nohami stolu je natažený provázek ze špaget, na něm se suší jedna, dvě, tři, čtyři a pět ponožek. Jedna je červená, druhá je bílá s dírou na patě, třetí modrá, čtvrtá má červenomodré proužky a ta pátá, co bude taky proužkovaná, se zatím plete. Pletací jehlice o sebe cinkají, bedlivě hlídají očka, ať jim žádné neuteče.

Pod stolem je živo. Páté přes deváté tam mele starý mlýnek na kávu. Pozor! Teď si na něj sedla moucha, mlýnek ji schlamstl, semlel, otevřel šuplík a hup, z mouchy je blecha. Hup, hop a je pryč.

Moucha nebo blecha, obě jsou mi protivné, a vůbec, co je nám do potřeštěného mlýnku, ať si z jahody umele třeba jezevčíka. Raději se juknu do rohu toho prapodivného pokoje. Něco se tam hýbe. Vypadá to jako polámané paraple, co se houpe sem a tam. Někdo v něm sedí.

+

Aáá. Už ho vidím. Je to nějaký člověk. Ale to vám povídám, celý celičký je divný.

Vlasiska mu trčí do všech stran, vousy mu zdobí pastelky, pera a tužky.

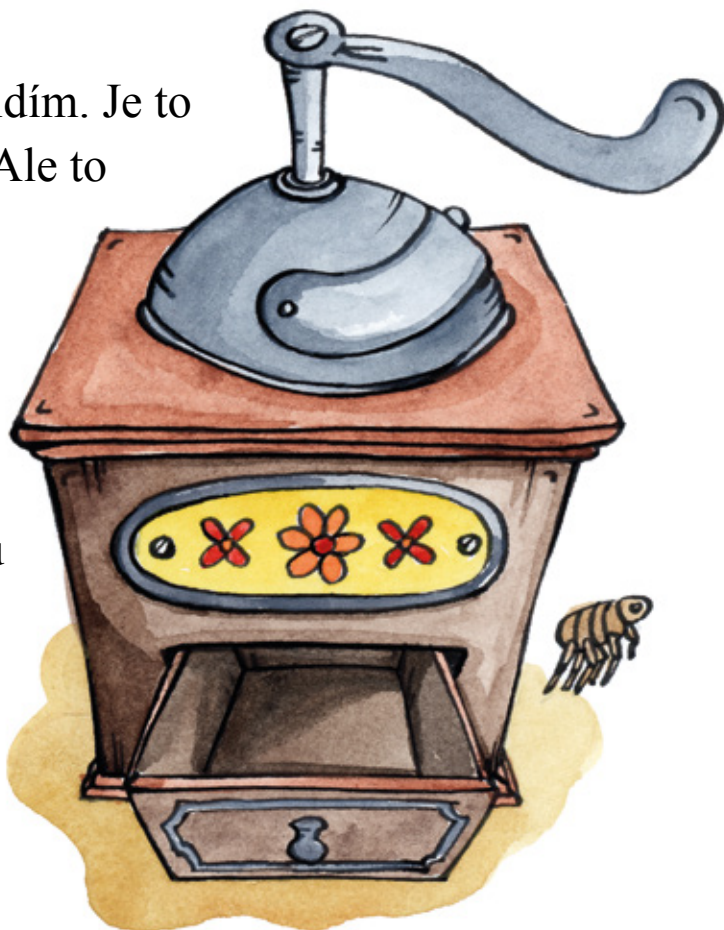
Jedno oko mhouří,

druhým

přeměřuje svět

skrz prapodivné

brýle. Oblečen je do dlouhého svetru. Je mu až po kolena. Na nohou má kárované podkolenky a obutý je do bačkor, co jsou pošity stovkou knoflíků.

Dopis

Taky se vám ten člověk nepozdává? Ani se nedivím. A víte, co právě dělá? V jedné ruce drží papírovou vlaštovku a míří jí na terč.

No, on to terč vlastně není, je to velká, převeliká pavučina na zdi. Uprostřed pavoučí sítě si lebedí pavouk s červeným zadečkem.

Jéje, kdepak, já se spletla! Žádný zadeček, ale sukně! Červená sukně s volánky i pavoukům sluší. Jsem to popleta, pavoukům ne, pavoučí pantátové by přece v sukni nechodili. To pavoučí panímáma dává světu na odiv své tenké nožky v sukýnce podle poslední pavoučí módy.

A ten divný člověk si s ní hraje. „Mařeno, uskoč!“ křikl podivín a hodil poskládanou vlaštovku. Pavoučice nemusela hnout ani jednou svou nohou, vlaštovka ji minula,

narazila na stěnu a spadla na podlahu. Přistála na nějakém lejstru.

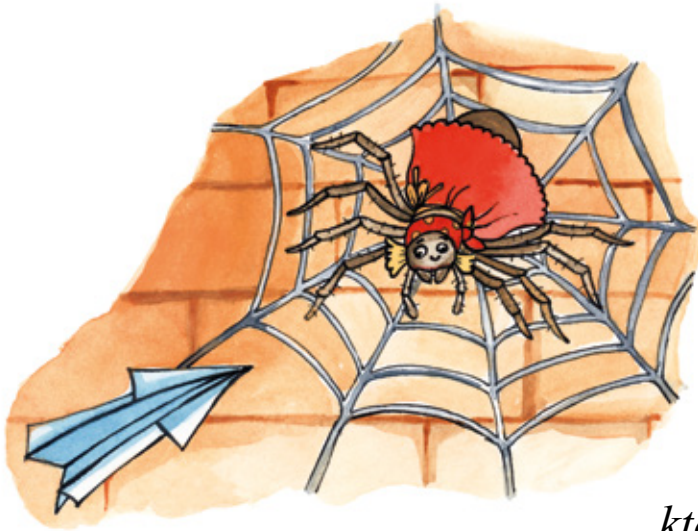
Ukažte... Ojajoj. Kdo ten papír takhle pomuchlal, pokrčil a zašpinil? Copak to se dělá? Ledaže by to nebyl jen tak obyčejný papír, ale dopis, který někoho dost nazlobil a on s ním takto nepěkně naložil.

Mám? Nemám? Mám? Nemám? Mám!

Že ano, že chcete, ať ho přečtu. Já vím, že se cizí psaní nemají číst, ale když já jsem zvědavá jako sousedovic koza. A vy taky. Já to tedy přečtu:

*Vážený kouzelníku **Frene Zuleto**,*

kouzelníci Nejvyššího kouzelnického úřadu (NKÚ) oceňují Vaše snahy o neotřelá kouzla, leč s politováním je shledávají jako nepotřebná, ba dokonce nebezpečná.

*Váš mlecí
vynález vytrhl
kouzelníkovi
Důležitinovi
vousy a semlel
je na vosy,
které poštipaly*

*oba předsedy NKÚ – kouzelníka
Chytrákula i kouzelníka Důležitína.*

*Tímto kouzelný instrument vracíme zpět.
Už nám, prosím, nic na schválení neposílejte.
Doporučujeme Vám, abyste si vzal nekonečně
dlouhou kouzelnickou dovolenou, na které
nemusíte vytvářet žádné kouzelné předměty,
neboť o ně nikdo nestojí.*

*Pozdravení, snad brzy uzdravení, posílají
oba předsedové NKÚ*

Důležitín, Chytrákulus